

[Morten Lange.]

være foran i forureningsbekæmpelsen, og jeg tror ikke, vi står os ved at vente på, at den sidste skal komme med i konventionen.

Det teknologiske samarbejde i det hele taget har overhovedet ikke været nogen succes inden for Fællesskaberne, og Fællesskabernes indsats på forureningsområdet har foreløbig kun været et brev, som jeg mener nærmere var et hjertesuk, end det var en konstruktiv plan.

Det forekommer mig, at hr. Koch i sit indlæg var inde på noget af det overordentlig væsentlige, nemlig det, som jeg synes mere og mere er helt centralt i spørgsmålet. Det er denne tro på, at den store økonomiske enhed med sine monetære og valutariske forordninger og direktiver er en god ting, at det vil vise sig i vækst og fremskridt. Min opfattelse er, at en stor enhed af den slags ikke er styrbar i vor tid. Det er en forældet skabelse, man prøver at sætte i vækst. Det er en gammeldags traktat med et gammeldags resultat, og jeg tror, at hr. Koch har fuldstændig ret i sin tanke om, at de små enheder vil klare sig bedre i fremtiden. Det er derfor, jeg ikke er så bekymret for spørgsmålet om alternativet. Jeg tror, de store enheder meget hurtigt får den skæbne, som er blevet mammutten til del.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Det kommer naturligvis ikke bag på mig, at hr. Morten Lange ville citere, hvad jeg havde sagt om Norge i tiltrædelseserklæringen her fra denne talerstol den 19. oktober i fjor, og det er rigtigt, at jeg dér sagde, at hvis Norge mod forventning ikke skulle ratificere tiltrædelsesaftalen, ville der for Danmark foreligge en ny situation, og så føjede jeg til, som hr. Morten Lange ganske rigtigt citerede det, at hvilke konsekvenser Danmark skal drage af denne nye situation, det må afhænge af, hvad karakter den har, og det må afhænge af, hvilke alternative løsninger Norge i så fald må tilsigte. Da jeg sagde dette i tiltrædelseserklæringen den 19. oktober i fjor, kendte vi ikke svarene på de spørgsmål. I dag ved vi langt mere om, hvad der er de rigtige svar på disse spørgsmål, end vi gjorde dengang. Vi ved for det første, at den norske regering har skrevet tiltrædelsestraktaten under samtidig med og ganske på

samme måde som den danske regering. Det vidste vi ikke i oktober.

Vi ved for det andet, at den norske regering gjorde det med et stort flertal bag sig i det norske storting, ej heller det vidste vi den 19. oktober. Vi ved nu endvidere, at et meget stort flertal på det norske arbejderpartis landsmøde et 3/4-flertal, har godkendt denne politik og har sagt, at de ordninger og vilkår, den norske regering har opnået for Norge ved indtræden i fællesmarkedet, er tilfredsstillende. Det er dog heller ikke uvæsentligt.

Tilbage står selvfølgelig en modstand mod norsk tilslutning, ganske som der her i landet er en dansk modstand mod dansk tilslutning. For så vidt er forholdene parallelle. Hvorledes begrunder norske modstandere deres modstand mod Norges medlemskab af fællesmarkedet? Ja, delvis med tilsvarende brede politiske synspunkter, som er fremført af modstanderne her i salen i dag, heri er der i og for sig ingen forskel, men for Norges vedkommende er der et par særlige områder, som måske kan trække flere nej-stemmer frem end alle de brede politiske synspunkter. Det er de stemmer, som kommer fra vælgere, der er knyttet til fiskeriet, og fra vælgere, der er knyttet til jordbruget. Og vi må jo overveje, om den modstand, der her kommer til orde i Norge — som altså kun er en del af modstanden — er en modstand, der kan øve indflydelse på det danske synspunkt. Her mener jeg, at vi i dag ganske roligt kan sige, at dette kan ikke vedrøre det danske standpunkt. Vi ved, at Norges egen regering og Norges eget storting mener, at de fiskerivilkår, man har fået, er tilfredsstillende. Det, modstanderne bygger deres modstand på, er, at man kun har fået eneret for norske fiskere inden for 12 sømiles grænsen for 10 år. Man ville gerne have det for evigt. Her har man gerne villet være meget imødekommende fra EF-ministerrådets side, og man har sagt til Norge, at hvis de tilsvarende forudsætninger gjorde sig gældende om 10 år, ville man også få ordningen forlænget, men det har de norske fiskeriorganisationer ikke kunnet være tilfredse med. Det kan dog meget vanskeligt være et argument for, at Danmark skal sige nej, al den stund vi har opnået en fiskerordning, der er til overordentlig stor gavn